MERRY CRISIS AND HAPPY NEW FEAR!!!

(σύνθημα γραμμένο σε μια κατεστραμμένη τράπεζα στο κέντρο της Αθήνας)

Και με ένα ΜΠΑΜ σε τόσο λίγο χρόνο κατέρρευσαν όλοι οι μύθοι της μικροαστικής ευτυχίας μιας ολόκληρης κοινωνίας... Σίγουρα αυτά τα Χριστούγεννα δεν είναι αυτά που ονειρευόταν η Αθηναϊκή πρωτεύουσα...είναι μάλλον καλύτερα! Από τον βαθύ ύπνο του κοινωνικού εφησυχασμού, η Ελλάδα ξύπνησε να δει τα παιδιά της να σπάνε την βιτρίνα, όχι τόσο των πρωτοκλασάτων μαγαζιών στην Ερμού (ας μην τα θρηνήσουμε άλλο, όλα είναι ασφαλισμένα κι όλα θα πάρουν επιπλέον αποζημίωση από την κυβέρνηση), αλλά την βιτρίνα των αυταπατών που για χρόνια καλλιεργούνται στην κοινωνία...

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά συνθήματα που φώναζε πλήθος κόσμου τις τελευταίες μέρες σ' όλη την Ελλάδα ήταν πως «αυτή η σφαίρα δεν έπεσε τυχαία», αλλά στόχευε την νεολαία. Και πράγματι είναι ίσως από τα πιο πληττόμενα κομμάτια κάθε δυτικής κοινωνίας. Σκληροί εκπαιδευτικοί μηχανισμοί, με ασφυκτικά προγράμματα σπουδών που καλύτερα σε διδάσκουν τον ανταγωνισμό παρά κάτι άλλο, σιγά-σιγά σε προετοιμάζουν γι' αυτό που θα ακολουθήσει: ελαστικές συνθήκες εργασίας, ανεργία, κακές αμοιβές, άγχος, ανασφάλεια. Ο μύθος και το όνειρο «μιας καλής ζωής» που έριξε χιλιάδες νέων στο πανεπιστήμιο σήμερα το μόνο που μπορεί να τους εγγυηθεί είναι πως το πτυχίο τους δεν είναι αρκετό.

Δεν είναι νομοτελειακό να λέγαμε πως τέτοιες εκρήξεις είναι αναπόφευκτο να εμφανίζονται και να ταρακουνούν τα λιμνάζοντα νερά της καθημερινότητας μας. Η κρατική καταστολή δεν είναι μόνο μια αφορμή, εντούτοις δεν είναι και η μόνη αιτία αυτής της τεράστιας κοινωνικής έκρηξης.. Μια σειρά από γεγονότα ήταν καθοριστικά: η οικονομική κρίση, η σκληρά νεοφιλελεύθερη πολιτική που ακολούθησε από το 2004 η ΝΔ, η άρνηση οποιασδήποτε υποχώρησης απέναντι στα αιτήματα της νεολαίας και των εργαζομένων, η σκλήρυνση της στάσης των κατασταλτικών μηχανισμών απέναντι στα κινητοποιημένα στρώματα, η κοινωνική απομόνωση και συνεχής εκμετάλλευση των μεταναστών, η σωρεία αντιλαϊκών μέτρων, δημιούργησαν μια συσσωρευμένη δυσαρέσκεια. Τη δυσαρέσκεια που αποτέλεσε την πρώτη ύλη για τη μεγαλύτερη κοινωνική έκρηξη από τη μεταπολίτευση και μετά.

Ούτε η δολοφονία του 15χρονου είναι ένα τυχαίο γεγονός, «μεμονωμένο περιστατικό» όπως αρέσκονται να το αποκαλούν τα ΜΜΕ, πολύ περισσότερο δεν εξαντλείται σε ένα παραστράτημα ενός ευέξαπτου αστυνομικού... Είναι αποτέλεσμα μιας σειράς πολιτικών επιλογών που δεν εξαντλούνται στις αποφάσεις αυτής της κυβέρνησης. Γι' αυτό και υπάρχουν τεράστιες πολιτικές ευθύνες τόσο γι' αυτή τη δολοφονία, όσο και γι' αυτές που προηγήθηκαν, όχι χρόνια πριν αλλά φέτος (μια γυναίκα 40 χρονών δολοφονήθηκε σε κινητοποιήσεις στην Κέρκυρα ενάντια στην εγκατάσταση ΧΥΤΑ στην περιοχή τους, ένας Πακιστανός ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από αστυνομικές δυνάμεις σε διαμαρτυρία για την εξασφάλιση πράσινης κάρτας), χώρια οι παράπλευρες απώλειες (αλόγιστη χρήση χημικών κατά των διαδηλωτών, ξυλοδαρμοί και συλλήψεις χωρίς αιτία). **Το ασφυκτικό κλίμα της κρατικής καταστολής βρήκε την απάντηση του σ' αυτή την πρωτόγνωρη έκρηξη μέσα από τις πέτρες, τα νεράντζια και τις επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα που πραγματοποιούσαν μαθητές και φοιτητές**.

Αν για την Κύπρο τα γεγονότα αυτά φαίνονται ξένα και μακρινά, αν κάποιοι τα επικροτούν μόνο και μόνο για να συντηρήσουν τη αυταπάτη της καθόλα "δημοκρατικής" κυπριακής κοινωνίας, έχει σημασία να διευκρινίσουμε τα εξής: πως οι αιτίες που άναψαν τις φωτιές του Δεκέμβρη δεν είναι άσχετες με μας αλλά χτυπούν βαριά στον πυρήνα της κυπριακής πραγματικότητας. Στον ξυλοδαρμό των δύο φοιτητών από την αστυνομία πριν 3 χρόνια, στη δολοφονία του Σύρου μετανάστη που τόλμησε να κυκλοφορεί "λαθραία", στο εκπαιδευτικό σύστημα που ενώ δεν σου αφήνει χρόνο να ανασάνεις σε προετοιμάζει για να τρέχεις μια ζωή να ξεπληρώσεις τα δάνεια στις τράπεζες, στο μεσαιωνικό καθεστώς υπερεκμετάλλευσης που έχουμε επιβάλει στους μετανάστες που μας "κλέβουν τις δουλειές". Και αν η αστυνομία δεν έχει δείξει τον πραγματικό κατασταλτικό της ρόλο όπως στην Ελλάδα, είναι γιατί εδώ δυστυχώς δεν έχουμε ακόμα αντιδράσει.

Σαν φοιτητές που είχαμε την ευτυχία να συμμετάσχουμε σ' αυτές τις κινητοποιήσεις θα θέλαμε να μεταφέρουμε το αίσθημα ελπίδας που έδωσε στην κοινωνία αυτή η εξέγερση. Της ελπίδας πως μόνο οι ανυποχώρητοι, συλλογικοί κι ακηδεμόνευτοι αγώνες, των εργαζομένων και της νεολαίας μπορούν να φέρουν πραγματικές αλλαγές, πως μόνο έτσι διασφαλίζουμε και κερδίζουμε το αύριο! Αν όλος ο πολιτικός κόσμος, κόμματα και παρατάξεις είτε δαγκώνοντας είτε φιλώντας το χέρι των διαδηλωτών προσπαθούν να καπηλευτούν και να εκμεταλλευτούν αυτούς τους αγώνες, αν ισχυρίζονται πως μετά από ότι έγινε έχουν πια συνετιστεί και θα «αναλάβουν» αυτοί για μας, τότε εμείς το μόνο που μπορούμε να τους υποσχεθούμε είναι πως πια δεν υποχωρούμε, πως το ποτάμι πίσω δεν γυρνά...

Ας ελπίσουμε πως ο νέος χρόνος δεν θα μας βρει ξανά σπίτι μας μπροστά απ' το χαζοκούτι μας , να παρακολουθούμε τα γεγονότα χωρίς να μπορούμε να αποφασίσουμε γι' αυτά, χωρίς να προσπαθούμε να φέρουμε το κόσμο ανάποδα, πριν μας αναποδογυρίσει αυτός. Ας ελπίσουμε πως αυτή η εξέγερση θα συνεχίζει να τραντάζει τους δρόμους και τις καρδιές μας...

Η λάμψη της εξέγερσης είναι παντοτινή...

ΑΝεξάρτητη **Α**ριστερή**ΤΡΟΠΗ**

(ανεξάρτητη πρωτοβουλία Κυπρίων φοιτητών που δραστηριοποιείται στην Αθήνα)

http://anatropipkf.wordpress.com/